

SALLY
THORNE

Ik niet
op jou

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Sally Thorne
Oorspronkelijke titel: *The Hating Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: bijBarbara
Foto auteur: Katie Saarikko
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0364 1
ISBN 978 94 027 5843 6 (e-book)
NUR 352
Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ik heb een theorie. Iemand haten lijkt ongemakkelijk veel op verliefd zijn op die persoon. Ik heb een heleboel tijd gehad om liefde en haat te vergelijken, en dit zijn mijn observaties.

Liefde en haat zitten heel diep. Je maag raakt overstuur als je aan een bepaalde persoon denkt. Je hart gaat zo tekeer dat je het bijna door je huid en kleren heen kunt zien kloppen. Je eetlust en slaap gaan eraan. Bij ieder contact sta je stijf van een gevaarlijk soort adrenaline, en je zet je schrap om te vechten of te vluchten. Je hebt je lichaam nauwelijks onder controle. Je wordt verteerd, en dat vind je doodeng.

Liefde en haat zijn twee kanten van dezelfde medaille, en je móét winnen. Waarom? Je hart en je ego. Geloof me, ik weet er alles van.

Het is vrijdag, vroeg in de middag. De komende uren zit ik gevangen op kantoor. Ik zou willen dat we het over eenzame opsluiting hadden, maar helaas, ik heb een celgenoot. Iedere tik van zijn horloge voelt als een nieuw streepje op de muur van onze gevangenis.

We zijn verwickeld in een van onze kinderachtige spelletjes, waar geen woord aan te pas komt. Zoals alles wat we doen, is ook dit belachelijk onvolwassen.

Allereerst even wie ik ben: mijn naam is Lucy Hutton. Ik ben de directieassistent van Helene Pascal, een van de twee directeurs van Bexley & Gamin.

Ooit stond ons uitgeverijtje Gamin Publishing op het punt van omvallen. Het ging zo beroerd met de economie dat mensen nauwelijks geld hadden voor hun hypotheek, en literatuur was een luxe. Overal in de stad gingen boekhandels dicht, alsof de kaarsen werden uitgeblazen. We zetten ons schrap voor het onvermijdelijke einde.

Op het allerlaatste moment sloten we een deal met een andere uitgeverij die net als wij kopje-onder dreigde te gaan. Gamin Publishing was gedwongen om een gearrangeerd huwelijk aan te gaan met het instorten-

de rijk van het kwaad, Bexley Books, geregeerd door de onuitstaanbare meneer Bexley in eigen persoon.

Beide bedrijven bleven koppig geloven dat ze de ander hadden gered. We pakten onze spullen en verhuisden naar de nieuwe echtelijke woning. Dat was voor niemand ook maar een klein beetje leuk. De Bexleys dachten in weemoedige sepiatinten terug aan het tafelvoetbalspel in hun voormalige kantine. Ze konden niet geloven dat de zweverige Gamins zo lang overleefd hadden, met hun lakse houding ten opzichte van prestatie-indicatoren en kerndoelstellingen, en hun dromerige volharding dat je Literatuur als Kunst moest zien. De Bexleys geloofden dat cijfers belangrijker waren dan woorden. Boeken zijn eenheden. Eenheden moet je afzetten. High five met het hele team. En herhalen maar.

De Gamins rilden van afgrijzen toen ze hun onstuimige nieuwe stiefbroertjes bijna letterlijk de pagina's uit hun Bröntes en Austens zagen scheuren. Hoe kreeg Bexley het voor elkaar om zoveel stijve harken om zich heen te verzamelen, types die veel geschikter leken voor de accountancy of advocatuur? De Gamins walgden van het idee dat je boeken als eenheden kon zien. Boeken waren een beetje magisch en verdienden respect, en dat zou altijd zo blijven.

Nu we een jaar verder zijn kun je nog steeds in één oogopslag zien van welk bedrijf iemand afkomstig is. De Bexleys hebben harde geometrische lijnen, de Gamins zijn eerder zachte krabbels. De Bexleys trekken rond als een school haaien, ze hebben het altijd over geld en houden de vergaderkamers permanent bezet met hun lugubere planningsessies. Samenzweringsbijeenkomsten, dat zou een beter woord zijn. De Gamins kruipen bij elkaar in hun hokjes, als zachtaardige duiven in een kerktoeren. Ze buigen zich over manuscripten, driftig speurend naar de nieuwste literaire sensatie. De lucht om hen heen is geparfumeerd met de geur van jasmijnthee en papier. Shakespeare is hun pin-up.

De verhuizing naar het nieuwe gebouw was behoorlijk traumatiserend, vooral voor de Gamins. Pak een plattegrond van de stad, trek een rechte lijn tussen de twee oude kantoren en zet halverwege een rode stip. Daar zitten we nu. Het nieuwe Bexley & Gamin hurkt als een goedkope

pad van grijs beton aan een doorgaande verkeersweg waarop je aan het eind van de middag met geen mogelijkheid kunt invoegen. In de schaduw van de ochtend heersen er pooltemperaturen, 's middags zweet je er weg. Het gebouw heeft één positief puntje: er zijn een paar parkeerplaatsen in de kelder, die meestal worden ingepikt door de vroege vogels. De Bexleys dus.

Helene Pascal en meneer Bexley hebben voor de verhuizing een rondje door het gebouw gemaakt en toen gebeurde er iets opmerkelijks: ze waren het ergens over eens. De bovenste verdieping van het gebouw was een belediging. Maar één directiekantoor? Alles moest op de schop.

Na een brainstormsessie van een uur, waarin er zoveel vijandelijkheden over tafel vlogen, dat de ogen van de binnenhuisarchitect glommen van niet vergoten tranen, was er maar één ding waarover Helene en meneer Bexley tot een akkoord konden komen: 'blinkend' was het woord dat de nieuwe look moest beschrijven. Dat was meteen het allerlaatste waarover ze ooit nog overeenstemming zouden bereiken. De inrichting voldeed in alle opzichten aan de opdracht. De tiende verdieping is nu een kubus van glas, chroom en zwarte tegels. Je kunt ieder willekeurig oppervlak als spiegel gebruiken als je je wenkbrauwen wilt epileren – de muren, de vloer en het plafond. Zelfs onze bureaus bestaan uit enorme glasplaten.

Ik concentreer me op het grote spiegelbeeld tegenover me. Ik hef mijn hand op en bekijk mijn nagels. Mijn spiegelbeeld volgt. Ik strijk over mijn haar en trek mijn kraag recht. Ik was even in trance en zou bijna vergeten dat Joshua en ik nog steeds een spelletje aan het spelen zijn.

Ik zit opgescheept met een celgenoot omdat iedere machtswellustige generaal een rechterhand heeft voor het vuile werk. Het is nooit een optie geweest om een assistent te delen, want dan had een van beide directeuren een concessie moeten doen. We zijn gestationeerd voor de deuren van de twee nieuwe kantoren, en verder mogen we het zelf uitzoeken.

Alsof je de arena van het Colosseum binnen bent geduwd en ontdekt dat je niet alleen bent.

Ik til mijn rechterhand weer op, en mijn spiegelbeeld volgt soepel. Ik leg mijn kin in mijn handpalm en slaak een diepe, daverende zucht. Dan

trek ik mijn linkerwenkbrauw op, omdat ik weet dat hij dat niet kan, en zoals ik al kon voorspellen verschijnen er machteloze rimpels in zijn voorhoofd. Ik heb het spel gewonnen. Van mijn gezicht is niet af te lezen hoe opgetogen ik daarover ben, ik zit er stil en uitdrukkingloos bij, als een pop. Met onze kin in onze hand blijven we elkaar diep in de ogen staren.

Ik ben hier nooit alleen. Tegenover me zit de directieassistent van meneer Bexley. Zijn beul en lijfknecht. Het tweede en allerbelangrijkste dat je over me moet weten is dit: ik haat Joshua Templeman.

Op dit moment aapt hij al mijn bewegingen na. Dat is het Spiegelspel. Een toevallige voorbijganger zou misschien niet direct iets merken, want hij opereert subtiel als een schaduw. Maar ik heb hem door; iedere beweging die ik maak, wordt met een lichte vertraging door hem gekopieerd. Ik til mijn kin uit mijn hand en draai me om naar mijn bureau. Hij volgt soepel mijn voorbeeld. Ik ben achtentwintig jaar oud, en ik ben door de scheuren in de hemel en de hel gevallen en in het vagevuur terechtgekomen. De kleuterklas. Het gekkenhuis.

Ik voer mijn wachtwoord in: IKHAATJOSHUA4EV@. Al mijn vorige wachtwoorden waren variaties op het thema van mijn onmetelijke en eeuwigdurende haat voor Joshua. Zijn wachtwoord is bijna zeker Ik-HaatLucinda4Eva.

De telefoon gaat. Het is Julie Atkins van auteursrechten, nog zo'n nagel aan mijn doodskist. Ik heb zin om de draad uit de muur te trekken en het toestel in een verbrandingsoven te gooien.

‘Hoi, hoe gaat het met je?’ Aan de telefoon leg ik altijd wat extra warmte in mijn stem. Joshua rolt tegenover me met zijn ogen en begint zijn toetsenbord te mishandelen.

‘Mag ik je om een gunst vragen, Lucy?’ Haar volgende woorden kan ik bijna letterlijk playbacken. ‘Ik heb uitstel nodig voor de maandelijkse rapportage. Volgens mij voel ik een migraine opkomen. Het lukt me niet om nog langer naar mijn scherm te staren.’ Ze is een van die afgrijselijke mensen die het woord uitspreekt als ‘migreine’.

‘Natuurlijk, snap ik helemaal. Wanneer kun je het af hebben?’

‘Je bent een schat. Het zal maandagmiddag worden, want ik ben pas laat op kantoor.’

Als ik ja zeg, zal ik maandagavond langer moeten doorwerken om het rapport de volgende ochtend om negen uur klaar te hebben voor de directievergadering. De komende week is nu al naar de knoppen.

‘Oké.’ Mijn buik voelt gespannen. ‘Zo snel je kunt, alsjeblieft.’

‘O, en Brian kan zijn rapport vandaag ook niet inleveren. Wat ben je toch lief. Ik waardeer het enorm dat je zo aardig bent. Jij bent degene op de directieafdeling met wie we allemaal het liefst te maken hebben. Sommige mensen daar zijn een nachtmerrie.’ Haar verbittering wordt een klein beetje afgezwakt door haar suikerzoete toontje.

‘Geen probleem. Ik spreek je maandag.’ Nadat ik heb opgehangen, hoef ik niet eens naar Joshua te kijken. Ik weet dat hij met zijn hoofd zit te schudden.

Als ik een paar minuten later opkijk, zit hij naar me te staren. Stel je eens voor dat over twee minuten het belangrijkste sollicitatiegesprek van je leven begint. Je werpt een blik op je witte blouse en ziet dat je knalblauwe vulpen heeft gelekt in je borstzakje. Je gooit er een schuttingwoord uit en de zenuwen en paniek veroorzaken kortsluiting in je maag. Je bent een idioot en alles is bedorven. Die vlek heeft precies dezelfde kleur als Joshua’s ogen.

Ik wou dat ik kon zeggen dat hij lelijk was. Hij zou een kleine vette trol moeten zijn, met een hazenlip en tranende oogjes. Mank, een bochel, wratten en pukkels. Tandem geel als kaas en zweet dat naar uien stinkt. Maar dat is niet zo, het tegendeel is eerder waar. Nog een bewijs dat gerechtigheid niet bestaat.

Mijn mailbox pingt. Ik ruk mijn blik los van Joshua’s niet-lelijkheid en lees dat Helene een verzoek voor een raming van de cijfers heeft doorgestuurd. Ik pak het rapport van de vorige maand erbij en begin.

Ik betwijfel of het er deze maand rooskleuriger uitziet dan de vorige. Het gaat nog steeds bergafwaarts in de uitgeverijbranche. Ik heb het woord ‘reorganisatie’ al een paar keer door de gangen horen galmen, en ik weet waar dat op uitdraait. Iedere keer als ik uit de lift stap en Joshua

in beeld krijg, komt dezelfde vraag weer bij me op: waarom zoek ik geen andere baan?

Sinds een levensbepalend schoolreisje op mijn elfde ben ik gefascineerd door uitgeverijen. Op dat moment was ik al een hartstochtelijk boekenverslinder, en mijn leven draaide om het wekelijkse tripje naar de bibliotheek. Ik leende altijd het maximale aantal boeken en herkende de verschillende medewerkers aan het geluid van hun schoenen in het gangpad. Tot dat schoolreisje was het mijn levensdoel om ook bibliotheccaresse te worden. Ik had zelfs een catalogiseringssysteem bedacht voor mijn persoonlijke collectie. Ik was een rasechte boekenwurm.

Vóór die excursie naar de uitgeverij had ik me nooit echt afgevraagd hoe een boek tot stand kwam. Het was een openbaring. Je kon je laten betalen om schrijvers te ontdekken, boeken te lezen en te zorgen dat ze uiteindelijk ook echt gedrukt werden! Splinternieuwe kaften en ongerepte pagina's zonder ezelsoren of aantekeningen! Het duizelde me. Ik was gek op nieuwe boeken, die leende ik het liefst. Toen ik thuiskwam, zei ik tegen mijn ouders: 'Als ik groot ben ga ik bij een uitgeverij werken.'

Het is fantastisch dat het me gelukt is om mijn jeugddroom uit te laten komen, maar als ik heel eerlijk ben is er op dit moment maar één echte reden dat ik niet op zoek ga naar een andere baan: ik kan Joshua niet laten winnen.

Terwijl ik werk, hoor ik niets anders dan het mitrailleurvuur van Joshua's toetsenbordaanslagen en het vage gefluit van de airconditioning. Af en toe tikt hij op zijn rekenmachine. Ik durf te wedden dat meneer Bexley hem ook opdracht heeft gegeven om een prognose te maken. Zo kunnen de twee directeuren samen ten strijde trekken, gewapend met cijfers die waarschijnlijk niet overeenkomen. De ideale brandstof voor hun vreugdevuur van hatelijkheden.

'Eh... sorry, Joshua?'

Hij doet een volle minuut lang of hij me niet heeft gehoord en begint nog sneller te typen. Beethoven en zijn piano zouden hem niet bij kunnen houden.

'Wat is er, Lucinda?'

Zelfs mijn ouders noemen me nooit Lucinda. Ik bijt op mijn kiezen, maar ontspan direct schuldbewust mijn spieren. Mijn tandarts heeft me gesmeekt om daar bewust op te letten.

‘Ben je bezig met de prognoses voor het volgende kwartaal?’

Hij haalt zijn handen van zijn toetsenbord en staart me aan. ‘Nee.’

Ik laat een long vol lucht ontsnappen en richt mijn aandacht weer op mijn bureau.

‘Die had ik twee uur geleden al af.’ Hij typt weer verder.

Ik kijk naar mijn open spreadsheetprogramma en tel tot tien.

We zijn allebei snel en hebben de reputatie dat we doordouwers zijn – je weet wel, het type werknemer dat de nare, veel te ingewikkelde klusjes waar de rest met een boog omheen loopt ook echt afmaakt.

Bij voorkeur ga ik even met mensen zitten om dingen persoonlijk te bespreken, maar met Joshua beperk ik me tot e-mails. Onder aan zijn mailtjes staat altijd: *Gr, J.* Zou hij er dood aan gaan om gewoon *Groet, Joshua* te typen? Dat zijn blijkbaar te veel aanslagen. De kans is groot dat hij uit zijn hoofd weet hoeveel minuten hij B&G daarmee op jaarbasis bespaart.

We zijn aan elkaar gewaagd, en toch zijn we in alles het tegenovergestelde. Ik doe mijn uiterste best om er zo zakelijk mogelijk uit te zien, maar mijn kleren zijn net verkeerd voor B&G. Ik ben een Gamin tot in mijn botten. Mijn lippenstift is te rood, mijn haar te onhandelbaar. Mijn schoenen tikken te hard op de tegelvloeren. Ik kan het maar niet opbrengen om mijn creditcard te trekken en een mantelpakje aan te schaffen. Bij Gamin hoefde ik nooit dat soort kleren aan, en ik weiger koppig om me door de Bexleys te laten assimileren. Mijn garderobe bestaat uit truitjes en retro-dingen. Een cool soort van bibliotheekchic, tenminste, dat hoop ik.

Het kost me vijfenveertig minuten om de klus te klaren. Hoewel cijfers niet mijn sterkste punt zijn maak ik er een race tegen de klok van, omdat ik vermoed dat het Joshua een uur moet hebben gekost. Zelfs in mijn hoofd ben ik nog met hem aan het concurreren.

‘Bedankt, Lucy!’ roept Helene vanachter de glimmende deur van haar kantoor als ik haar het bestand heb gestuurd.

Ik check mijn mail weer. Ik ben helemaal bij. Dan kijk ik op de klok: kwart over drie. In de glanzende tegelwand naast mijn beeldscherm controleer ik of mijn lippenstift nog goed zit en wat Joshua aan het doen is; hij zit me dreigend en vol minachting te observeren. Ik staar terug. Nu spelen we het Staarspel.

Misschien moet ik even vermelden dat het uiteindelijke doel van onze spelletjes is om de ander aan het glimlachen of aan het huilen te krijgen. Of zoiets. Als ik eenmaal gewonnen heb, zal ik het weten.

Toen ik Joshua voor het eerst ontmoette, maakte ik een fout: ik lachte naar hem. Mijn mooiste zonnige glimlach, al mijn tanden deden mee en mijn ogen sprankelden omdat ik het stupide, optimistische idee had dat de fusie van onze bedrijven niet het ergste was dat me kon overkomen. Hij nam me van mijn kruin tot mijn schoenzolen op. Ik ben maar een meter tweeënvijftig, dus dat kostte niet veel tijd. Toen keek hij weg, uit het raam. Hij glimlachte niet terug, en op de een of andere manier heb ik het gevoel dat hij sinds die tijd rondloopt met mijn glimlach in zijn borstzakje. Hij staat een punt voor. Na die slechte start duurde het maar een paar weken voor we ons overgaven aan wederzijdse vijandelijkheden. Het was net een druppende kraan in een badkuip. Uiteindelijk liep de boel over.

Ik gaap achter mijn hand en kijk naar Joshua's borstzakje. Hij draagt iedere dag hetzelfde overhemd in een andere kleur. Wit, gebroken wit met een streepje, crème, zachtgeel, mosterdkleurig, babyblauw, zeeblauw, duifgrijs, marineblauw en zwart. Hij draagt ze altijd in dezelfde volgorde.

Mijn favoriet is het zeeblauwe overhemd, terwijl het mosterdkleurige – dat hij op dit moment draagt – me het minst bevalt. Hij ziet er in alle overhemden goed uit, want alle kleuren staan hem. Als ik mosterd zou dragen, liep ik erbij als een lijk. Maar hij zit daar gewoon, stralend, zongebruind en gezond als altijd.

‘Mosterd vandaag,’ constateer ik hardop. Waarom maak ik slapende honden wakker? ‘Ik kan niet wachten tot babyblauwe maandag.’

Hij werpt me een blik toe die tegelijkertijd zelfvoldaan en geïrriteerd

is. ‘Je let wel heel goed op me, Taartje. Moet ik je eraan herinneren dat je volgens het personeelsreglement van B&G geen commentaar mag leveren over iemands uiterlijk?’

Aha, het Personeelszakenspel. Dat hebben we in geen tijden gespeeld. ‘Als je me nog één keer Taartje noemt, geef ik jou aan bij personeelszaken.’

We houden een dossier over elkaar bij. Ik neem tenminste aan dat hij dat ook doet; hij lijkt zich al mijn overtredingen te herinneren. Dat van mij is een met een wachtwoord beveiligd bestand dat ik op mijn persoonlijke schijf heb verstoppt. Daarin noteer ik alle ellende die Joshua Templeman en ik ooit over elkaar hebben uitgestort. In het afgelopen jaar hebben we ieder vier keer geklaagd bij personeelszaken.

Hij heeft een mondelinge en een schriftelijke waarschuwing gekregen over de bijnaam die hij me heeft gegeven. Ik heb twee waarschuwingen gekregen; één voor verbaal geweld en eentje voor een kinderachtige grap die nogal uit de hand liep. Niet iets waar ik trots op ben.

Hij lijkt geen antwoord te kunnen bedenken en we gaan verder met elkaar aanstaren.

Ik kan niet wachten tot Joshua’s overhemden weer donkerder worden. Vandaag hebben we marineblauw, en daarop volgt zwart. Schitterend salariszwart.

Mijn financiële situatie ziet er ongeveer zo uit. Ik sta op het punt om een wandeling van vijftwintig minuten te maken, van B&G naar Jerry (‘de monteur’), om mijn auto op te halen. Daar zal mijn creditcard tot aan de limiet worden leeggetrokken. Morgen komt mijn salaris binnen en dan kan ik mijn creditcard weer aanvullen. Mijn auto zal komend weekend nog veel meer donkere olieachtige troep gaan lekken, en dat zal ik pas merken tegen de tijd dat Joshua’s overhemden weer zo bleek zijn als de flanken van een eenhoorn. Dan bel ik Jerry weer. Ik breng de auto naar hem toe en overleef op droog brood. De overhemden worden donkerder. Ik moet iets aan die auto doen.

Joshua leunt op dit moment tegen meneer Bexleys deurpost. Zijn li-

chaam vult het grootste deel van de deuropening, en dat weet ik omdat ik hem bespioneer in de reflecterende muur naast mijn monitor. Ik hoor een hese, zachte lach, heel anders dan het gebalk van meneer Bexley. Ik wrijf met mijn handen over mijn onderarmen om de haartjes plat te leggen. Ik weiger mijn hoofd om te draaien om het beter te kunnen zien, want hij zal me betrappen. Dat doet hij altijd. En dan gaat hij moeilijk kijken.

De klok kruipt traag richting vijf uur en langs de stoffige ramen drijven onweerswolken voorbij. Helene is een uur geleden al vertrokken; een van de voordelen van mededirecteur zijn is dat je de uren van een schoolmeisje kunt draaien en alles kunt afschuiven op iemand als ik. Meneer Bexley maakt langere dagen, omdat zijn stoel zo lekker zit dat hij in slaap valt als de middagzon naar binnen schijnt.

Ik wil niet de indruk wekken dat Joshua en ik de bovenste verdieping runnen, maar soms voelt het wel zo. Financiën en sales rapporteren direct aan Joshua, en hij verwerkt enorme hoeveelheden data tot hapklare rapporten die hij brokje voor brokje aan de tegenstribbelende rode kop van meneer Bexley voert.

De afdelingen redactie, bedrijfszaken en marketing rapporteren aan mij, en iedere maand dik ik hun verslagen in tot een rapport voor Helene. En eerlijk gezegd kauw ik haar ook alles voor. Ik doe een ringbandje door het verslag zodat ze het kan lezen als ze op haar stepper bezig is, en ik gebruik haar favoriete lettertype. Iedere dag hier is een uitdaging, een voorrecht, en zit vol opofferingen en frustraties. Maar als ik ga nadenken over alle kleine stapjes die ik sinds ik elf was heb genomen om hier uiteindelijk terecht te komen, dan zie ik weer scherp. Ik weet weer waar ik het voor doe. En ik breng het op om Joshua nog wat langer te verdragen.

Ik neem zelfgebakken taart mee naar de vergaderingen met mijn afdelingshoofden. Iedereen is dol op me, ze zeggen over me dat ik 'mijn gewicht in goud waard ben'. Joshua trakteert tijdens zijn vergaderingen hooguit op slecht nieuws, en zijn gewicht wordt uitgedrukt in andere substanties.

Met zijn aktetas in zijn hand stampt meneer Bexley langs mijn bureau.

Hij koopt zijn kleren ongetwijfeld bij hetzelfde modehuis als Humpty Dumpty, want hoe komt hij anders aan zulke korte, wijde pakken? Hij wordt kaal, zit onder de levervlekken en is stinkend rijk. Zijn grootvader heeft Bexley Books opgericht, en hij herinnert Helene er graag en vaak aan dat zij alleen maar is aangenomen. Helene en ik zijn tot de conclusie gekomen dat hij een gedegeneerde oude viespeuk is. Ik dwing mezelf om naar hem te glimlachen. Zijn voornaam is Richard, afgekort tot Dick, dus ik noem hem Kleine Dikkepik.

‘Fijne avond, meneer Bexley.’

‘Fijne avond, Lucy.’ Hij staat stil voor mijn bureau om in mijn rode zijden blouse te gluren.

‘Ik hoop dat Joshua u het exemplaar van *De duistere spiegel* heeft gegeven dat ik voor u heb opgehaald. Het allereerste van de eerste druk.’

Kleine Dikkepik heeft een enorme boekenkast met alle uitgaven van B&G. Ieder boek is het eerste exemplaar dat van de pers is gerold; een traditie die door zijn opa is gestart. Hij vindt het heerlijk om daarover op te scheppen tegen bezoekers, maar toen ik de planken wat beter bekeek, zag ik dat de boeken zelfs nog nooit opengeslagen waren.

‘Dus jij hebt het opgehaald?’ Meneer Bexley draait zich om naar Joshua. ‘Dat heb je me niet verteld, dokter Josh.’

Kleine Dikkepik noemt hem waarschijnlijk dokter Josh omdat hij zo klinisch is. Ik heb iemand horen beweren dat Joshua het meesterbrein was achter de chirurgische verwijdering van een derde van het personeelsbestand, toen het er bij Bexley Books bijzonder slecht voor stond. Ik snap niet hoe hij ’s nachts een oog dichtdoet.

‘Dat maakt toch niet uit. Zolang je het maar krijgt,’ zegt Joshua gladjes, en zijn baas herinnert zich opeens weer dat hij De Baas is.

‘Tuurlijk, tuurlijk,’ puft hij en hij kijkt weer in mijn blouse. ‘Goed gedaan, allebei.’

Hij stapt in de lift en ik kijk naar mijn blouse. Alle knoopjes zijn dicht. Wat viel er te zien? Ik kijk op naar de spiegelende tegels van het plafond en kan vaag het piepkleine driehoekje van mijn beschaduwde décolleté onderscheiden.

‘Als je die blouse nog hoger dichtknoopt kunnen we je gezicht niet meer zien,’ zegt Joshua tegen zijn computer terwijl hij uitloft.

‘Misschien kun je aan je baas vragen of hij af en toe naar mijn gezicht wil kijken.’ Ik meld me ook af.

‘Waarschijnlijk probeert hij je printplaat te vinden. Of hij vraagt zich af op wat voor brandstof je loopt.’

Ik schiet in mijn jas. ‘Ik word aangedreven door mijn haat voor jou.’

Josh’ mond vertrekt. Daar had ik hem bijna. Snel zet hij zijn neutrale gezicht weer op. ‘Als je er last van hebt, ga je zelf maar met hem praten. Kom voor jezelf op. Vertel eens, ga je vanavond van pure eenzaamheid je nagels maar weer eens lakken?’

Hoe kan hij dat nou weten? ‘Ja. En jij, ga je weer jankend liggen rukken in je kussen, dokter Josh?’

Hij kijkt naar het bovenste knoopje van mijn blouse. ‘Ja. En noem me niet zo.’

Ik slik een lachbui in. In de lift proberen we elkaar onvriendelijk te verdringen. Hij drukt op K, maar ik druk op B.

‘Ga je liften?’

‘Auto is in de garage.’ Ik stap in mijn flatjes en stop mijn hoge hakken in mijn tas. Nu ben ik nog kleiner. In de doffe weerspiegeling van de liftdeuren kom ik nauwelijks tot halverwege zijn bovenarm. Een chihuahua en een Deense dog.

De liftdeuren gaan open in de foyer. Buiten het gebouw van B&G is alles blauw en wazig; kil als een regenachtige koelkast vol verkrachters en moordenaars. Een oude krant waait voorbij, alsof hij gewacht heeft op een teken.

Joshua houdt de liftdeur met zijn enorme hand open en buigt naar voren om het weer te beoordelen. Dan richt hij zijn donkerblauwe ogen op mij en er verschijnt een rimpel in zijn voorhoofd. De bekende bubbel komt weer naar boven in mijn hoofd: *ik wou dat we vrienden waren*. Ik prik hem snel door.

‘Ik kan je een lift geven,’ brengt hij met moeite uit.

‘Bah, echt niet,’ zeg ik over mijn schouder en ik ren weg.